

РЕШЕНИЕ

№ 559

гр. П*** , 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на единадесети юни, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Мария Ненова

при участието на секретаря Мария Кузева
като разгледа докладваното от Мария Ненова Гражданско дело №
20215220100189 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на Г. ИВ. Н. и Д. П. Н., подадена чрез пълномощника им адвокат П. и уточнена с молби от 28.01.2021 г., 01.02.2021 г. и 29.03.2021 г., против ответника М. Г. СТ.. Ищците твърдят, че са родители на С*** Г*** Н., починал на *** г. вследствие на пътен инцидент на пътя от В*** в посока В***. Твърдят, че ответникът е служител на ОДМВР – Пазарджик на длъжност „говорител“. В това си качество на *** г. ответникът направил изказване пред медиите във връзка с пътния инцидент, при който загинал синът им, според което последният, управлявайки мотоциклет, се е движил бързо и без необходимата дистанция, не е могъл да спре и се е ударил в задната част на движещия се отпред автомобил. Считат, че с това изказване ответникът е осъществил съставът на престъплението по чл. 147, ал. 1 от НК – приписване на престъпление, тъй като на практика „повдигнал“ обвинение на сина им, което е от естество да накърни неговата репутация, добро име и положителна обществена оценка, както и да доведе до отрицателно мнение и отношение на обществото спрямо неговата личност. На следващо място твърдят, че с изказването си ответникът е нарушил общата забрана да не се вреди другиму по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, изведената в чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република Б*** и чл. 16 от НПК презумпция за невиновност, правилата и принципите на разследването, въведени в чл. 198, ал. 1 от НПК, правилата за поведение на служителите на МВР, съдържащи се в чл. 3, ал. 1 от ЗМВР, както и нормите на чл. 13, б. „ж“ и б. „и“, чл. 31 и чл. 36 от Етичния кодекс за

поведение на служителите в МВР. Твърдят, че това е извършено от ответника умишлено, тъй като в качеството си на говорител на ОДМВР той е бил запознат със законовите изисквания, съзнателно е оформил информацията в крайния ѝ вид и е разбирал последиците от така изнесената информация, а именно обвинение срещу сина на ищите, че е причинил настъпилото ПТП. Твърдят, че запознавайки се с изказването на ответника, публикувано в редица електронни издания, са претърпели тежък удар от несправедливото обвинение спрямо сина им, който не бил извършвал никакви морално укорими действия и с когото имали силна връзка, изградена на взаимно разбирателство, привързаност и любов. Поведението на ответника нарушило емоционалното и психическото им равновесие, накърнило самочувствието им, настроило близките и познатите им срещу сина им.

По тези съображения молят да бъде осъден ответникът да им заплати обезщетение в размер на по 10 000 лв. на всеки от тях за причинените им неимуществени вреди – болки, страдания, емоционално и психическо разстройство, вследствие на изказване на ответника на *** г., публикувано в интернет-медии за масово осведомяване, представляващо извършено от ответника престъпление по чл. 147, ал. 1 от НК – приписване на престъпление, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба.

В случай, че не се установи действията на ответника да са резултат от престъпление, молят да бъде осъден ответникът да им заплати обезщетение в размер на по 10 000 лв. на всеки от тях за причинените им неимуществени вреди – болки, страдания, емоционално и психическо разстройство, вследствие на изказване на ответника на *** г., публикувано в интернет-медии за масово осведомяване, представляващи вреди, причинени умишлено от ответника, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба. Претендират заплащане на разноските по делото. Ангажират писмени и гласни доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът М. Г. СТ. чрез пълномощника си адвокат К. намира исковите за допустими, но неоснователни. Не отрича да е направил посоченото в исковата молба изявление в изпълнение на служебната си функция, но оспорва точното му съдържание и интерпретация от ищите. Счита, че с поведението си не е допринесъл за увеличаване на неимуществените вреди на ищите от смъртта на сина им. Отрича да е накърнил презумпцията за невиновност, тъй като в съобщението няма никакви обвинителни изрази към сина на ищите, нито пък той е третиран като обвиняем. Твърди, че не е нарушил разпоредбата на чл. 198 от НПК, тъй като данните за ПТП ответникът е получил от полицейските служители, посетили мястото на инцидента преди да бъдат извършени каквито и да е било процесуално-следствени действия. Отрича да е извършил престъплението по чл. 147, ал. 1 от НК, тъй като от една страна в

изказването си не е посочил никакви елементи на определено изпълнително деяние, нито е индивидуализирал личността на пострадалия, а от друга страна е несъвместимо едновременното качество на пострадал от престъплението и негов извършител. Счита, че не е нарушил правилата и принципите за работа в МВР, нито етичните правила за поведение на служителите на МВР. Твърди, че в съобщението е изнесена информация, която не е възприета лично от ответника, а му е предоставена от полицаите, посетили ПТП. Сочи, че от съдържанието на съобщението може да се направи извод, че ответникът е изразил само предположение, а не конкретен факт. При условията на евентуалност оспорва размера на исковите претенции като завишени с оглед принципа на справедливостта. Прави възражение за съпричиняване от страна на сина на ишците, който с поведението си е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Моли за отхвърляне на исковата претенция и за присъждане на разноски. Сочи доказателства.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Между страните не е спорно, че ишците са родители на С*** Г*** Н., починал на *** г. вследствие на ПТП на пътя В*** – В***, а ответникът е държавен служител на длъжност – старши експерт (ОДМВР – Пазарджик) в отдел „Говорители на структури на МВР“ към дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ при МВР. Тези обстоятелства се установяват и от представените по делото писмени доказателства – удостоверение за наследници и заповед за назначаване на държавен служител.

Във връзка с настъпилото ПТП е образувано ДП № 367 ЗМ262/2020 г. по описа на РУ – В***, пр.пр. № 1450/2020 г. по описа на Окръжна прокуратура – Пазарджик, което съгласно писмо на РУ – В*** е образувано на 08.06.2020 г. срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ от НК във връзка с чл. 342, ал. 1 от НК. Към настоящия момент производството е на досъдебна фаза, като на този етап от разследването няма привлечено лице в качеството на обвиняем.

От представената по делото разпечатка на информационния бюлетин, публикуван на интернет-страницата на ОДМВР – П***, се установява, че за периода от 08.06.2020 г. до 12.06.2020 г. няма публикувано съобщение от пресцентъра на ОДМВР – П*** за пътния инцидент, при който е загинал синът на ишците.

По делото са представени публикации от електронните издания на plovdiv24.bg, focus-news.net, dariknews.bg, kanal3.bg, novini.bg, 24chasa.bg, blitz.bg, dcnews.bg, pa-media.net, rodopiinfo.bg, bnr.bg, peshteranews.bg, pa1.bg, vip-velingrad.com, имащи следното съдържание: „Тежко пътно-транспортно произшествие е станало днес по обед на пътя В*** по посока за В*** на около 5 километра от курорта. Мотоциклетист се е блъснал в задната част на

движещ се пред него мини ван. Леката кола се наложило да спре рязко, тъй като отпред имало друг аварирал автомобил. Мотоциклетистът явно се е движил бързо и без необходимата дистанция, не е могъл да спре и се е ударил в задната част на миниван-а. В резултат на тежкия удар е починал на място. Екипите на Пътна полиция са установили, че починалият е 35-годишен мъж от П***. На мястото е извършен оглед от дежурна група на РУ – В***, образувано е дознание.“.

Представена е публикация от електронното издание на btvnovinite.bg, чието съдържание е аналогично, с изключение на текста: „Най-вероятно мотоциклетистът се е движел бързо и не е спазил необходимата дистанция.“, както и публикация от електронното издание bta.bg, чийто текст гласи: „По първоначална информация мотористът се движил с висока скорост и без необходимата дистанция, което му е попречило да спре навреме“.

Представена е и публикация от електронното издание iskra.bg, според която: „Все още не са ясни точните причини за произшествието. Смята се, че починалият не е спазвал нужната дистанция и се е движел бързо, заради което не успял да спре.“.

Представени са и публикации от електронните издания: dnes.bg и plovdiv-press.bg, в които е посочено, че „Мотоциклетистът се е движил бързо и без необходимата дистанция, не е могъл да спре и се е ударил в задната част на миниван-а.“.

В отговора на исковата молба ответникът признава, че е направил съобщението в качеството си на говорител на Пресцентъра на ОДМВР – П***, като същото има следното съдържание: „Тежко пътно-транспортно произшествие е станало днес по обед на пътя В*** по посока за В*** на около 5 километра от курорта. Мотоциклетист се е блъснал в задната част на движещ се пред него мини ван. Леката кола се наложило да спре рязко, тъй като отпред имало друг аварирал автомобил. Мотоциклетистът по всяка вероятност се е движил бързо и без необходимата дистанция, не е могъл да спре и се е ударил в задната част на миниван-а. В резултат на тежкия удар е починал на място. Екипите на Пътна полиция са установили, че починалият е 35-годишен мъж от П***. На мястото е извършен оглед от дежурна група на РУ – В***, образувано е дознание.“

На 20.08.2020 г. ищците, съвместно със свидетелката Величка Иванова Н.-Костадинова са подали жалба, а на 18.11.2020 г. и напомнително писмо до дирекция „Инспекторат“ при МВР за налагане на дисциплинарно наказание на ответника в качеството му на говорител на ОДМВР – П*** и за опровержение на изнесената информация, че синът на ищците е причинил трагичния инцидент.

С писмо от 10.12.2020 г. административният секретар на МВР е уведомил подателите на сигнала, че жалбата е изпратена на компетентния

орган – директора на дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ – МВР за присъединяване към материалите по извършващата се проверка по сигнал с вх. № 812102-1218/20.08.2020 г. и съобщаване на решението след нейното приключване.

С писмо от 21.12.2020 г. директорът на дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ при МВР е уведомил подателите на сигнала, че е била назначена комисия за проверка на подадения сигнал, при която е установено, че не са налице данни за нарушение на правилата за служебно поведение от страна на М.С. – старши експерт (ОДМВР – П***) при ДПВО, поради което сигналът е приет за неоснователен.

По делото е разпитана в качеството на свидетел Величка Иванова Н.-Костадинова, сестра на ищеца Г. ИВ. Н., от показанията на която се установява, че на 10.06.2020 г. посрещнала ищите на летището в София, след като разбрали за смъртта на сина ми. Ищецът ѝ споделил, че е прочел в интернет статии във връзка с инцидента, в които било цитирано името на сина им и които почти предреждали кой е виновен за инцидента. Това допълнително стресирало ищите, извадило ги от равновесие и двамата плачели с глас. Споделили, че тези изявления пред медиите били направени от говорителя на полицията в П*** – М.С.. При срещи с техни познати в П*** те изказвали съболезнования и питали защо сина им се е самоубил, защо е карал като луд. На втория ден, след като ищите пристигнали в Б***, ищцата получила тежка сърдечна криза. Двамата загубили съня си, плачели непрекъснато, пиели таблетки с шепи. Наложило се свидетелката да ги заведе в болница „М****“, където им направили изследвания и им предписали лекарства. Страдали за това, че някои си е позволил да очерни детето им, без да го познава. Ищите останали в Б*** до 30.07.2020 г. Оттогава те били в К***, а със свидетелката се чували по телефона всеки ден. По време на разговор по четири-пет пъти споменавали името на М.С.. Следели и се интересували как се развива досъдебното производство. Надявали се да имат възможност да си дойдат в Б***.

По делото са разпитани като свидетели Р*** Н*** Р., Н. Л. Л. и Иван Г*** К., всички служители на ОДМВР – П***.

От показанията на свидетеля Р. се установява, че работи в ОДМВР – П***, Оперативна дежурна част, на длъжност „оперативен дежурен“. Обикновено информацията за инциденти се получавала от телефон 112, след което се предавала на съответното районно управление на територията, на което е станал инцидентът. След това задължително се уведомявал директорът, заместник директорът на ОДМВР и началникът на „Охранителна полиция“. На М.С. се съобщавало на по-късен етап, когато била установена почти цялата обстановка и след връщане на по-подробна информация от районното управление. При тежко ПТП – с причинена средна или тежка телесна повреда или смърт, се изготвяла телеграма до ГД „Национална

полиция“ и до дежурната част на ОДМВР. Тя се изпращала, когато оперативната група е приключила с работата на мястото на произшествието.

От показанията на свидетеля Л. се установява, че работи като оперативен дежурен в РУ – В***. На 08.06.2020 г. бил дежурен по график. Получила се информация за възникнало ПТП с мотоциклетист в района на В***. За оглед бил изпратен разследващ полицай, експерт и патрул „Пътна полиция“. Касаело се за аварирал автомобил, в задната част на който се бил блъснал мотоциклетист. Впоследствие се установило, че мотоциклетистът е починал. За инцидента свидетелят съставил съобщение в електронен вид, което се изпращало по електронен път до ОДМВР – П***, в рубрика „Бюлетин“.

От показанията на свидетеля К. се установява, че работи като началник група „Охранителна полиция“ в РУ – В***. На 08.06.2020 г. около 12.10 ч. в дежурната част на РУ – В*** се получило обаждане от телефон 112 за тежко ПТП на път II-84. След около 20-30 минути свидетелят заедно с оперативната група посетили мястото на ПТП. Установило се, че автомобилът, в който се бил ударил мотоциклетистът, е пътувал от с. В*** към В***. Мотоциклетистът пътувал в същата посока. Той се бил ударил в задната част на автомобила. Пред него имало аварирал друг автомобил. Съгласно заповед на директора на ОДМВР – П*** при всяко тежко ПТП в седмодневен срок се изготвял анализ за причините и обстоятелствата, довели до пътния инцидент. При изготвяне на анализа вече имало по-подробна информация, включително становище на експерти, присъствали при огледа на местопроизшествието. Свидетелят не бил разговарял с говорителя М.С., тъй като предал информацията на оперативен дежурен при РУ – В***.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира следното от правна страна:

Предмет на делото са субективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за обезщетяване на причинените на ищците неимуществени вреди от противоправното поведение на ответника, представляващо престъпление по чл. 147, ал. 1 от НК, а именно приписване на престъпление, а при условията на евентуалност – от умишлено противоправно поведение на ответника.

Основателността на главните искове предполага осъществяване на всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане: противоправно поведение на ответника, изразяващо се в извършване на престъпление по чл. 147, ал. 1 от НК – приписване на престъпление, а по предявените под евентуалност искове – умишлено извършване на противоправното поведение от ответника; настъпване на неимуществени вреди; причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди. Тези правнорелевантни факти следва да бъдат установени

по делото при условията на пълно и главно доказване от ищите.

На първо място съдът намира, че по делото не се установи посредством пълно доказване какво е било конкретното съдържание на съобщението до медиите и дали същото е направено от ответника, още повече, че според писмените доказателства по делото в информационния бюлетин на пресцентъра на ОДМВР – П*** няма публикувано съобщение за инцидента. Ангажираните от ищите множество публикации в електронни издания интерпретират по различен начин информацията, като няма данни какво е било действителното съдържание на изявлението и кой е неговият автор. Въпреки това доколкото в отговора на исковата молба ответникът признава неизгодния за него факт, че е направил въпросното изявление и с оглед останалите доказателства по делото съдът приема, че ответникът е автор на изявлението и то има посоченото от него съдържание.

На следващо място изказването не би могло да се окачестви като противоправно. Противоправно е това действие или бездействие, което нарушава закона. В случая действията на ответника не нарушават сочените от ищите разпоредби на Конституцията на Република Б***, НПК, ЗМВР и Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР. Съобщението има за цел да уведоми обществеността за инцидента и представлява изложение на известните до момента факта във връзка с осъществило се ПТП, в т.ч. вероятният механизъм на настъпването му. Същото не накърнява презумпцията за невиновност, най-малкото защото не посочва конкретно виновно лице, а използваният израз „по всяка вероятност“ („явно“, „смята се“, ако се приеме това съдържание на текста) сочи, че то не съдържа категорични данни, а само предположение (възможно обяснение) за начина, по който е настъпило ПТП. Това е обяснимо, като се има предвид, че същото е направено скоро след инцидента, когато все още не са били установени всички относими факти, и се основава на първоначално събрана информация. В този смисъл са и показанията на свидетелите Р., Л. и К., които съдът цени като незаинтересовани, логични и еднопосочни. Не е налице нарушение на разпоредбата на чл. 198, ал. 1 от НПК, тъй като същата има предвид разгласяване на материали по разследването, т.е. на събраните доказателства и доказателствени средства. Доколкото липсва категорично твърдение за авторството на деянието, а само вероятен механизъм на осъществяването му, не може да се приеме, че са нарушени и принципите за дейността на МВР, залегнали в чл. 3, ал. 1 от ЗМВР и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, в т.ч. обективност, безпристрастност, компетентност и зачитане на правата и основните свободи на гражданите.

С оглед особеностите на случая не всяко противоправно поведение на ответника би могло да ангажира деликтната му отговорност. Съгласно представената по делото заповед за назначаване, издадена от министъра на вътрешните работи, ответникът е държавен служител в МВР по смисъла на

чл. 142, т. 2 от ЗМВР. В това качество съгласно изричната разпоредба на чл. 216, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗМВР същият не отговаря пред гражданите за вреди, причинени по непредпазливост при или по повод изпълнение на служебните си задължения. В тези случаи държавата е длъжна да обезщети увредения за всички имуществени и неимуществени вреди съобразно общите правила на гражданското право. Отговорността на държавния служител в МВР пред увредените лица се определя в съответствие с гражданския закон за вредите, причинени умишлено или в резултат на престъпление или причинени не при или по повод изпълнение на служебните задължения.

Следователно предпоставка за ангажиране на деликтната имуществена отговорност на ответника – държавен служител в МВР, за причинените на ищците вреди е единствено извършването на престъпление или умишленото им увреждане.

Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от ГПК гражданският съд взема становище по всички обуславящи въпроси, които имат значение за решаването на делото, освен по въпроса дали е извършено престъпление. Това принципно положение е разяснено и в мотивите към Тълкувателно решение № 7/2013 г. на ОСГК на ВКС, според което гражданският съд, извън хипотезите на чл. 124, ал. 5 от ГПК, няма правомощия да установява по гражданскоправен ред престъпен състав, включително по повод преюдициално правоотношение. С оглед тази разпоредба съдът приема, че в настоящото производство няма правомощия да установява извършено ли е от ответника престъпление, което би обосновоало деликтната му отговорност.

Въпросът за това извършено ли е престъпление се решава от наказателния съд по реда на НПК в влязла в сила присъда или по изключение с влязло в сила решение за установяване на престъпно обстоятелство в хипотезите на чл. 124, ал. 5 от ГПК, когато наказателното производство не може да бъде възбудено или е прекратено на някое от основанията по чл. 24, ал. 1, т. 2-5 или е спряно на някое от основанията по чл. 25, ал. 1, т. 2 или чл. 26 от НПК, и в случаите, когато извършителят на деянието е останал неоткрит. Ищците не твърдят, нито сочат доказателства да е образувано или приключило наказателно производство, в резултат на което ответникът да е признат за виновен с влязла в сила присъда в извършване на твърдяното от тях престъпление по чл. 147, ал. 1 от НК. Напротив – в молба от 29.03.2021 г. признават, че са пропуснали възможността да ангажират наказателната отговорност на ответника, която се преследва единствено и само по искане на пострадалите. В същото време не сочат наличие на висящо производство или влязло в сила решение, с което по реда на чл. 124, ал. 5 от ГПК да е установено престъпно обстоятелство, имащо значение за гражданското правоотношение, предмет на настоящото дело.

Предвид изричната забрана на чл. 17, ал. 1 от ГПК и липсата на доказателства по делото за установено по реда на НПК или чл. 124, ал. 5 от

ГПК престъпление, съдът приема, че твърдението на ищците ответникът да е извършил престъпление е недоказано и поради това неоснователно.

От друга страна дори и да се приеме, че в настоящото производство съдът е компетентен да се произнесе по въпроса за извършване на престъпление, то съдът намира, че доказателствата по делото опровергават твърдението на ищците за извършено престъпление от страна на ответника.

От обективна страна престъплението по чл. 147, ал. 1 от НК (клевета) се характеризира с няколко особености. На първо място пострадал от това престъпление може да бъде само конкретно физическо лице. Не е налице клевета, ако клеветническите твърдения се отправят към определена категория хора, а не към точно определена личност. Не може също така да бъде оклеветено и починало лице. Неговите наследници могат в срока по чл. 81, ал. 3 от НПК да упражнят правото на тъжба, но и в тази хипотеза се касае за клевета, нанесена приживе по отношение на физическо лице, което след извършване на престъплението е починало.

На следващо място изпълнителното деяние на престъплението клевета, изразяващо се в приписване на престъпление, трябва да съдържа твърдения в смисъл, че определено лице е осъществило елементите от състава на дадено престъпление, което е достатъчно конкретизирано по време, място и признаци. За да е налице клевета, е необходимо да се сочат конкретни обстоятелства, които да позволяват да се направи извод за осъществено престъпно деяние от пострадалия.

В случая с оглед установените по делото факти не може да се приеме, че от обективна страна е осъществен съставът на престъплението клевета, тъй като в нито една от представените от ищците публикации извършителят на деянието не е конкретно назован. Не са посочени никакви негови индивидуализиращи белези (освен че е мъж, на 35 г., от гр. П***), които да го свържат с определено физическо лице. В публикациите също така не се съдържат достатъчно конкретизирани данни за времето и мястото на извършване на престъплението, за да се приеме, че е налице приписване на престъпление.

Не е налице и твърдяното от ищците при условията на евентуалност умишлено увреждане от страна на ответника.

Съгласно Решение № 542 от 07.02.2012 г. по гр.д. № 1083/2010 г. на ВКС, IV г.о. вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца към деянието и неговите последици (както в наказателното право), а неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица (напр. добрия стопанин, добрия работник и др.) с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. По принцип гражданското право не се интересува от формите на вината, защото гражданската отговорност се обуславя от наличието на вина, а каква е

нейната форма има значение за наказанието. Формата на вината има значение в гражданското право в случаите, в които определена (по-тежка) гражданска отговорност възниква при наличието на умишъл, а не при неполагане на дължимата грижа. В тези случаи умишълът в наказателното и гражданското право съвпадат напълно, като в гражданското право формите на умишъла (пряк и евентуален) са без значение. В наказателното право наказуеми са умишлените деяния, а непредпазливите – само в уредените от закона случаи, докато в гражданското право отговорност възниква при неполагане на дължимата грижа, а по-тежка отговорност – когато законът изисква умишъл. Отговорността в гражданското право е обусловена от наличието на умишъл само в изрично уредените случаи.

Също така в Решение № 184 от 24.02.2016 г. по т.д. № 3092/20 14 г., II т.о. на ВКС е посочено, че гражданското право познава две форми на вина – умишъл и небрежност, но за разлика от наказателното право, българският граждански закон при общия модел за поведение на длъжника не разграничава пряк и евентуален умишъл, съзнавана и несъзнавана непредпазливост. Критерият за обосноваване на една или друга форма на вина е наличието на знание или незнание у длъжника, че неговото поведение е противоправно. Умишъл е налице, когато съществува знание за възникване на противоправните последици и се желае тяхното настъпване, докато небрежността се свързва с неполагане на дължимата грижа от страна на длъжника. В същия смисъл е и Решение № 267 от 09.12.2014 г. по гр.д. № 7254/2013 г. на ВКС, IV г.о., в което се приема, че вредата е причинена умишлено, когато лицето е действало противоправно, осъзнавайки вредните последици, които ще настъпят от действията му, целяйки или допускайки настъпването им.

В конкретния случай, за да се приеме, че ответникът е действал умишлено, то по делото следваше да бъде установено, че той е знаел, че конкретното му изказване е противоправно и ще причини вреди на ищците и в същото време е желал (целял) настъпването именно на този вредоносен резултат или е допускал възможността да настъпят вреди за ищците. От данните по делото не може да се направи извод ответникът да е действал умишлено, защото липсват доказателства да е имал намерение да причини вреди за ищците – той нито ги е познавал, нито е имал каквато и да е било причина да им навреди. Няма и данни ответникът да е допускал, че от изказването биха могли да настъпят вреди за ищците, тъй като от една страна то не е противоправно, а от друга страна според правилата на житейската логика от ответника не се очаква да предполага, че това негово рутинно изявление ще причини някому вреди.

Като съобрази изложеното съдът намира, че заявените искиви претенции са неоснователни, поради което следва да бъдат отхвърлени както главните, така и предявените под евентуалност искиве, а на основание чл. 78,

ал. 3 от ГПК в полза на ответника следва да се присъдят сторените по делото разноси съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателствата за направата им.

По изложените съображения Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. ИВ. Н., ЕГН ***** и Д. П. Н., ЕГН ***** и двамата със съдебен адрес: гр. П***, ул. „Р*** Д****“ № ***, ет. ***, офис № 2 – чрез адвокат И.П., против М. Г. СТ., ЕГН ***** от гр. П***, ул. „С*** А****“ № ***, ет. 1 искиве за заплащане на всеки от ищите на обезщетение в размер на по 10 000 лв. за причинените неимуществени вреди – болки, страдания, емоционално и психическо разстройство, вследствие на изказване на ответника на 08.06.2020 г., публикувано в интернет-медии за масово осведомяване, представляващо престъпление по чл. 147, ал. 1 от НК – приписване на престъпление, ведно със законната лихва от датата на постъпване на исковата молба в съда.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. ИВ. Н., ЕГН ***** и Д. П. Н., ЕГН ***** и двамата със съдебен адрес: гр. П***, ул. „Р*** Д****“ № ***, ет. ***, офис № 2 – чрез адвокат И.П., против М. Г. СТ., ЕГН ***** от гр. П***, ул. „С*** А****“ № ***, ет. 1 искиве за заплащане на всеки от ищите на обезщетение в размер на по 10 000 лв. за причинените неимуществени вреди – болки, страдания, емоционално и психическо разстройство, вследствие на изказване на ответника на 08.06.2020 г., публикувано в интернет-медии за масово осведомяване, представляващи вреди, причинени умишлено от ответника, ведно със законната лихва от датата на постъпване на исковата молба в съда.

ОСЪЖДА Г. ИВ. Н., ЕГН ***** и Д. П. Н., ЕГН ***** и двамата със съдебен адрес: гр. П***, ул. „Р*** Д****“ № ***, ет. ***, офис № *** – чрез адвокат И.П., да заплатят на М. Г. СТ., ЕГН ***** от гр. П***, ул. „С*** А****“ № ***, ет. *** разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1 600 лв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – П*** в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____